

ției, precum și a celor care au participat direct, în perioada 16—25 decembrie 1989, la luptele pentru victoria Revoluției din decembrie 1989, Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, Legii nr. 49/1991 privind acordarea de indemnizații și sporuri invalizilor, veteranilor și văduvelor de război, cu modificările ulterioare ale acestora, convenite pentru luna octombrie 1993 sau pentru o lună ulterioară, după caz, sunt de până la 28.500 lei inclusiv ;

b) titularii de pensii de bază stabilite potrivit Legii nr. 80/1992, în cuantum de până la 3.000 lei, în luna octombrie 1993 sau într-o lună ulterioară și care nu cumulează alte pensii ;

c) beneficiarii de ajutoare de șomaj sau de alocații de sprijin, ale căror indemnizații convenite pentru luna octombrie sau pentru o lună ulterioară, după caz, sunt de până la 28.500 lei inclusiv ;

d) beneficiarii de ajutoare sociale stabilite pe baza legislației de pensii, beneficiarii de ajutor special lunar, care nu sunt și titulari de pensie de urmaș, beneficiarii numai de pensii sociale potrivit Legii nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate, soțiile militarilor în termen care beneficiază de ajutoare și beneficiarii de ajutoare bănești lunare care se acordă potrivit art. 14 din Legea nr. 23/1969 privind executarea pedepselor, dacă sumele convenite cu acest titlu pentru luna octombrie sau pentru o lună ulterioară sunt, după caz, de până la 28.500 lei inclusiv ;

e) familiile sau persoanele singure, cu domiciliul în mediul urban, care nu se încadrează în prevederile alin. (2) lit. a)—d), care au realizat în luna octombrie 1993 sau într-o lună ulterioară, după caz, un venit mediu net pe un membru de familie, respectiv persoană, de până la 28.500 lei inclusiv.

Art. 3. — Ajutorul bănesc pentru încălzirea locuințelor, care se stabilește în condițiile prezentei legi, se acordă persoanei îndreptățite conform art. 2 alin. (2) lit. a)—d) sau se acordă un singur ajutor familiei îndreptățite potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) lit. e).

Art. 4. — (1) Prin *membru de familie*, în sensul art. 2 alin. (2) lit. e), se înțelege soțul, soția, alte persoane aflate în întreținerea acestora, potrivit legii, care locuiesc împreună.

(2) Titularul ajutorului bănesc pentru încălzirea locuințelor, acordat potrivit art. 2 alin. (2) lit. e), este soțul sau soția, ori altă persoană majoră din familie, desemnată de către titular.

Art. 5. — Ajutorul bănesc pentru încălzirea locuințelor, precum și plafoanele de venituri nete prevăzute la art. 2 se indexează cu procentele stabilite prin hotărâri ale Guvernului, în funcție de evoluția ratei inflației.

Art. 6. — Ajutorul bănesc pentru încălzirea locuințelor este neimpozabil, se evidențiază separat de celelalte drepturi și nu se ia în calcul la stabilirea altor drepturi și obligații prevăzute de normele legale în vigoare.

Art. 7. — (1) Ajutoarele prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. a)—d) se suportă din aceleași fonduri ca și drepturile bănești care constituie baza de calcul la acordarea ajutoarelor.

(2) Stabilirea drepturilor pentru familiile și persoanele prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. e) se face la cererea titularului, pe bază de declarație dată pe proprie răspundere.

(3) Dacă drepturile persoanelor prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. a)—d), în raport cu care se acordă ajutorul prevăzut de prezenta lege, se stabilesc după 1 noiembrie, plata acestui ajutor se face începând cu luna în care drepturile respective au fost stabilite.

(4) Pentru familiile și persoanele singure prevăzute la art. 2 alin. (2) lit. e), care îndeplinesc condițiile acordării ajutorului bănesc pentru încălzirea locuințelor ulterior intrării în vigoare a prezentei legi, ajutorul se acordă începând cu luna în care s-a depus cererea.

(5) Elementele care stau la baza stabilirii venitului mediu net pe membru de familie, precum și modalitățile de acordare a drepturilor și de administrare a fondurilor necesare plății ajutoarelor se stabilesc de Guvern.

Art. 8. — (1) În vederea constituirii fondurilor necesare plății ajutorului bănesc de la bugetul de stat pentru încălzirea locuințelor, acordat persoanelor prevăzute de art. 2 alin. (2) lit. e), cetățenii români care se deplasează în străinătate în interes personal sau turistic plătesc o taxă la fiecare ieșire din țară de 10.000 lei și de 5.000 lei la micul trafic de frontieră.

(2) Sunt scutiți de plata taxei prevăzute la alin. (1) :

a) elevii și studenții care studiază în străinătate ;

b) bolnavii care călătoresc în scopul de a beneficia de tratament medical, precum și însoțitorii la care aceștia au dreptul potrivit legii ;

c) soțul supraviețuitor, precum și rudele, până la gradul al patrulea inclusiv, ale persoanelor decedate în străinătate, cu ocazia decesului.

(3) Persoanelor cărora li se refuză intrarea în țara de destinație li se restituie, la cerere, contravaloarea taxei plătite.

(4) Se împuternicește Guvernul să actualizeze nivelul taxei în funcție de evoluția inflației.

(5) Sumele încasate din taxele stabilite prin prezenta lege, care depășesc, în cursul anului, cuantumul cheltuielilor ocazionate de plata ajutorului bănesc pentru încălzirea locuințelor, se fac venit la bugetul asigurărilor sociale de stat și vor fi utilizate pentru finanțarea altor ajutoare sociale prevăzute de lege.

(6) Modul de încasare a taxelor prevăzute la alin. (1) se stabilește printr-un ordin emis de ministrul finanțelor, ministrul muncii și protecției sociale și de ministrul de interne.

Art. 9. — Se autorizează Guvernul să introducă modificările ce decurg din aplicarea prezentei legi în bugetul de stat, în bugetul asigurărilor sociale de stat,

în bugetul asigurărilor sociale pentru agricultori, în bugetul Fondului pentru plata ajutorului de șomaj, în bugetul Fondului de risc și accident pentru protecția specială a persoanelor handicapate, aprobate pentru anul 1993.

Art. 10. — Titularii ajutorului bănesc pentru încălzirea locuințelor, prevăzuți la art. 2 alin. (2) lit. e), au obligația de a anunța depășirea plafonului de venit la organele la care au depus cererea, în luna în care s-a produs modificarea acestuia. Sistarea plății ajutorului bănesc pentru încălzirea locuințelor se face începând cu luna următoare celei în care s-a făcut dovada neîndeplinirii condițiilor acordării ajutorului, potrivit prezentei legi.

Art. 11. — Nerespectarea prevederilor prezentei legi atrage răspunderea civilă și penală, după caz.

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 6 decembrie 1993, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

PREȘEDINTELE SENATULUI
prof. univ. dr. OLIVIU GHERMAN

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 6 decembrie 1993, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituția României.

D. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
RADU BERCEANU

București, 17 decembrie 1993.
Nr. 87.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind acordarea unor ajutoare bănești
pentru încălzirea locuințelor
în perioada 1 noiembrie 1993 — 30 aprilie 1994**

În temeiul art. 77 alin. (3) din Constituția României, promulgăm Legea privind acordarea unor ajutoare bănești pentru încălzirea locuințelor în perioada 1 noiembrie 1993 — 30 aprilie 1994 și dispunem publicarea ei în Monitorul Oficial al României.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 16 decembrie 1993.
Nr. 218.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I E

cu privire la constituționalitatea art. 2 alin. (2) lit. e) și art. 8
din Legea privind acordarea unor ajutoare bănești pentru încălzirea locuințelor
în perioada 1 noiembrie 1993—30 aprilie 1994

Curtea Constituțională a fost sesizată, la data de 8 decembrie 1993, de către 34 senatori, respectiv de domnii : Constantin Moiceanu, Gábor Menyhért Hajdú, Tănase Tăvală, Matei Boilă, Florin Buruiiană, Valentin Corneliu Gabrielescu, Șerban Săndulescu, Vasile Vetișanu, Ioan Paul Popescu, Emilian Buzică, Ion Manea, Nistor Bădiceanu, Adrian Sirbu, Mihai Buracu, Gheorghe Cătuneanu, Andrei Potcoavă, Nicolae Manolescu Apolzan, Ștefan Radof, Alexandru Paleologu, Sabin Ivan, Emil Tocaci, Adrian Dumitru Popescu Necșești, Voicu Valentin Glodean, Mircea Boulescu, Gheorghe Frunda, Petre Constantin Buchwald, Tiberiu Ștefan Incze, Zoltán Hosszú, Dénes Seres, Ion Aurel Stoica, Eugen Dijmărescu, Sorin Adrian Vornicu Nichifor, Alexandru Popovici și Károly Ferenc Szabó, asupra neconstituționalității prevederilor art. 8 din Legea privind acordarea unor ajutoare bănești pentru încălzirea locuințelor în perioada 1 noiembrie 1993 — 30 aprilie 1994, sesizare ce a format obiectul dosarului nr. 99 A/1993.

De asemenea, Curtea Constituțională a fost sesizată, la aceeași dată, de către 56 deputați, respectiv de domnii : Cristian Rădulescu, Corneliu Dorin Gavaliugov, Traian Bănescu, Bogdan Marinescu, Viorel Lixândroi, Adrian Severin, Constantin Berechet, Vasile Nistor, Alexandru Ota, Emil Cojocaru, Victor Babiuc, Dragoș Enache, Dumitru Calance, Mihai Chiriac, Gheorghe Țârna, Adriean Videanu, Emil Boros, Radu Mircea Berceanu, Alexandru Brezniceanu, Ion Gurău, Petru Burcă, Alexandru Athanasiu, Ioan Victor Pica, Ion Hristu, Vasile Mândroviceanu, Nicolae Cerveni, Horia Radu Pascu, Dan-Florin Trepcea, Teodor Vintilescu, Ioan Ghișe, George Crin Laurențiu Antonescu, Varujan Vosganian, Ștefan Tcaciuc, Horia Mircea Rusu, doamna Teodora Bertzi, domnii Dinu Patriciu, Gheorghe Toduț, Mihnea-Tudor Ioniță, Alexandru Sassu, Emil-Teodor Popescu, Valentin Iuliano, Petru Suhov, Károly Kerekes, Ioan Németh, Árpád-Francisc Marton, Mihail Nica, Ștefan Sinkó, doamna Smaranda Dobrescu, domnii Zsolt Szilágyi, Emeric Dumitru Borbély, Ervin Zoltán Székely, Benedek Nagy, Ferenc Asztalos, István Antal, Eugen Matis și Imre András, asupra neconstituționalității dispozițiilor art. 2 alin. (2) lit. e) și art. 8 din aceeași lege, sesizare ce a format obiectul dosarului nr. 100 A/1993.

Curtea Constituțională, în temeiul art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 constată că este competentă să soluționeze cele două sesizări, care s-au făcut cu respectarea prevederilor art. 144 lit. a) din Constituție și ale art. 17 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

Având în vedere că sesizările de neconstituționalitate sus-menționate privesc aceeași lege, s-a dispus conexasarea celor două dosare.

În sesizare, grupul de senatori susține că instituirea prin art. 8 din lege a unei taxe care urmează a fi plătită de către cetățenii români ce se deplasează în străinătate în interes personal sau turistic este neconstituțională, contravenind art. 25 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia dreptul la liberă circulație, în țară și în străinătate, este garantat, precum și art. 20, coroborat cu prevederile Declarației Universale a Drepturilor Omului și ale altor pacte și tratate privitoare la drepturile fundamentale ale omului.

În sesizarea grupului de deputați se apreciază că aceeași dispoziție a art. 8 referitoare la instituirea taxei de ieșire din țară este contrară nu doar art. 25 alin. (1) și art. 20 sus-menționate, dar și art. 49 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai în cazurile limitativ prevăzute de acest articol.

Totodată, consideră că este neconstituțională prevederea cuprinsă în art. 2 alin. (2) lit. e) din aceeași lege, întrucât încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, prin aceea că, acordând ajutorul bănesc pentru încălzirea locuințelor numai pentru familiile sau persoanele singure cu domiciliul în mediul urban, exclude aceleași categorii de persoane cu domiciliul în mediul rural.

Potrivit art. 19 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, s-a solicitat președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, punctul lor de vedere în legătură cu sesizările primite.

În punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților cu privire la neconstituționalitatea art. 2 alin. (2) lit. e) din lege se arată, în esență, că susținerea din sesizarea grupului de deputați este neîntemeiată, deoarece se așază semnul egalității între ajutoare bănești și drepturi fundamentale. Dacă, în legătură cu drepturile fundamentale, nu se admite nici un fel de diferențiere între cetățeni, cu privire la ajutoarele bănești, ele sunt admisibile, ținând seama că în cadrul aceleiași categorii de persoane pot exista unele mai în nevoie decât altele.

În legătură cu susținerea din cele două sesizări că dispozițiile art. 8 din lege ar fi neconstituționale, se apreciază, de asemenea, că ea este neîntemeiată, deoarece reglementarea adoptată nu contravine nici dispozițiilor Constituției și nici reglementărilor internațio-

nale. Art. 25 din Constituție, după ce prevede și garantează dreptul la liberă circulație în țară și în străinătate, stipulează că legea stabilește condițiile exercitării acestui drept. Or, prin textul contestat se instituie obligația de achitare a unei taxe, ceea ce reprezintă o condiție de exercitare a dreptului, în strictă concordanță cu dispozițiile art. 25 alin. (1) din Constituție.

În punctul de vedere al Guvernului, în legătură cu neconstituționalitatea art. 2 alin. (2) lit. e), se apreciază că susținerea din sesizarea grupului de deputați nu contravine prevederilor constituționale, prin această reglementare legiuitorul, pornind de la condițiile economice diferite în care trăiesc persoanele din mediul rural față de cele din mediul urban, le-a acordat acestora din urmă ajutorul pentru încălzirea locuințelor. Dispozițiile cuprinse în articolul respectiv nu acordă avantaje persoanelor din mediul urban, ci urmărește echilibrarea ajutoarelor acordate de stat unor categorii defavorizate atât din mediul urban, cât și din mediul rural, ținând seama de unele avantaje ale celor care locuiesc în mediul rural și de prevederile din legea ce face obiectul sesizării care se referă la pensionari, indiferent de locul unde domiciliază, concretizând astfel prevederea art. 43 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, se consideră că instituirea unei taxe pentru cetățenii români care se deplasează în străinătate în interes personal sau turistic, prin art. 8 alin. (1), este constituțională. Se susține, în esență, că prin această reglementare s-a dat expresie art. 137 alin. (5) din Constituție, potrivit căruia nici o cheltuială bugetară nu poate fi aprobată fără stabilirea sursei de finanțare, iar taxa respectivă, prin modicitatea ei în raport cu cheltuielile de transport, nu constituie o îngrădire a dreptului de circulație al cetățenilor români. Prin introducerea acestei taxe nu se încalcă prevederile din reglementările internaționale care recomandă o reducere progresivă a taxelor pentru cereri, vize și pașapoarte deoarece, în condițiile actuale ale economiei țării noastre, o asemenea măsură nu ar fi oportună. De altfel, potrivit art. 53 alin. (1) din Constituție, cetățenii au obligația să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice. Or, este incontestabil că ajutoarele bănești pentru încălzirea locuințelor constituie o cheltuială publică. Cu privire la caracterul permanent sau nepermanent al taxei instituite, acesta nu constituie un element de constituționalitate, ci unul de oportunitate, asupra căruia Parlamentul s-a pronunțat.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând cele două sesizări, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și ale Guvernului, precum și concordanța dintre textele legale a căror constituționalitate a fost contestată și dispozițiile constituționale, reține următoarele :

Potrivit art. 2 alin. (2) lit. e) din Legea privind acordarea unor ajutoare bănești pentru încălzirea locuințelor în perioada 1 noiembrie 1993—30 aprilie 1994, ajutorul bănesc de 5.000 lei lunar se acordă în condițiile prevăzute de această dispoziție legală familiilor sau persoanelor singure, cu domiciliul în mediul urban, care nu se încadrează în prevederile de la lit. a)—d) ale aceluiași alineat.

În sesizare se susține că limitarea acestui ajutor numai persoanelor din mediul urban este neconstituțională, întrucât încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii. Este de observat însă că ajutorul prevăzut de lege reprezintă un mijloc de protecție a unei anumite categorii sociale. Or, aprecierea categoriilor sociale pentru care se impune acordarea acestui ajutor constituie o prerogativă exclusivă a legiuitorului. De principiu, o măsură de protecție socială nu poate fi considerată ca un privilegiu sau o discriminare, contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție, cât timp, prin natura ei, ea se justifică tocmai în considerarea situației unei anumite categorii sociale care reclamă o astfel de protecție.

În ce privește dispozițiile art. 8 din legea susmenționată, prin care se instituie o taxă pentru fiecare ieșire din țară, ce urmează a fi plătită de persoanele care se deplasează în străinătate în interes personal sau turistic, Curtea constată că această taxă a fost stabilită în vederea alimentării fondurilor bugetare pentru plata ajutorului prevăzut în art. 2 alin. (2) lit. e).

În sesizare se susține, în esență, că taxa constituie un mijloc de restrângere a dreptului la liberă circulație, prevăzut de art. 25 din Constituție.

Ținând seama de finalitatea textului de lege, rezultă însă că instituirea taxei respective nu urmărește stănenirea financiară a exercitării dreptului la liberă circulație, ci alimentarea surselor bugetare pentru plata ajutorului prevăzut de art. 2 alin. (2) lit. e). Evident că o asemenea modalitate nu poate avea un caracter de principiu. Ea se justifică, în prezent, prin situația excepțională rezultată din lipsa fondurilor bugetare necesare instituirii unei măsuri de protecție în temeiul art. 43 alin. (1) din Constituție.

Ca urmare, taxa astfel instituită este constituțională, însă numai în limitele destinației pentru care a fost stabilită, și anume, plata ajutoarelor prevăzute de art. 2 alin. (2) lit. e). Pe cale de consecință, rezultă că, după împlinirea termenului de acordare a acestor ajutoare, care este 30 aprilie 1994, taxa nu mai are caracter constituțional și, deci, nu mai poate fi percepută. După această dată, plata unei asemenea taxe ar constitui exclusiv un impediment de ordin financiar care grevează dreptul la liberă circulație, care nu se încadrează în nici una dintre ipotezele prevăzute de art. 49 al Constituției. Dacă, până la acea dată, legitimitatea constituțională a taxei rezultă din prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora cetățenii au obligația să contribuie prin impozite și taxe la cheltuielile publice, întrucât fondurile astfel realizate sunt destinate asigurării unei anumite măsuri de protecție socială, după încetarea acestei măsuri de protecție rațiunea constituționalității dispărând, taxa nu mai poate fi reținută.

Faptul că, potrivit art. 8 alin. (4) din lege, sumele necheeltuite din încasarea taxei se varsă la bugetul asigurărilor sociale de stat nu poate duce la o altă concluzie, deoarece textul se referă la perioada de legitimitate constituțională a taxei și nu după expirarea acestei perioade. Altminteri, ar însemna ca o resursă bugetară să supraviețuiască încetării scopului pentru

care a fost instituită, iar taxa respectivă să devină astfel, cum s-a arătat, exclusiv un impediment de ordin financiar care grevează dreptul la liberă circulație. De altfel, întreaga reglementare are caracter temporar, până la 30 aprilie 1994, așa cum rezultă din titlul legii și din prevederile art. 1.

Având în vedere considerentele expuse,

văzând și dispozițiile art. 144 lit. a) și ale art. 145 alin. (2) din Constituția României, precum și prevederile art. 20 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E :

1. Constată că dispozițiile art. 2 alin. (2) lit. e) din Legea privind acordarea unor ajutoare bănești pentru încălzirea locuințelor în perioada 1 noiembrie 1993—30 aprilie 1994 sunt constituționale.

2. Constată că dispozițiile art. 8 din legea sus-menționată sunt constituționale, în sensul aplicării taxei pe care o instituie până la data de 30 aprilie 1994.

3. Prezenta decizie se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Deliberarea a avut loc la data de 15 decembrie 1993 și la ea au participat Vasile Gionea, președinte, Viorel Mihai Ciobanu, Mihai Constantinescu, Antonie Iorgovan, Ioan Muraru, Florin Bucur Vasilescu și Victor Dan Zlătescu, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. dr. VASILE GIONEA

Magistrat-asistent,
Constantin Burada

București, 15 decembrie 1993.

Nr. 71.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 515/1993 privind structura Guvernului României și a aparatului său de lucru

Guvernul României hotărăște :

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 515/1993 privind structura Guvernului României și a aparatului său de lucru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 15 octombrie 1993, se modifică după cum urmează :

1. Articolul 2 va avea următorul cuprins :
„Art. 2. — Primul-ministru al Guvernului are un aparat de lucru format din : Grupul de consilieri de stat, Corpul de control al primului-ministru, Departamentul Informațiilor Publice, Departamentul pentru

Integrare Europeană, Agenția Națională de Control al Exporturilor, Oficiul pentru Relații cu Sindicatele și Patronatul, Secretariatul permanent al Comitetului Național pentru Protecția Copilului, Cabinetul primului-ministru, potrivit anexei nr. 2.“

2. Articolul 3 va avea următorul cuprins :

„Art. 3. — Primul-ministru al Guvernului coordonează activitatea următoarelor organe de specialitate din subordinea Guvernului : Administrația Națională a Rezervelor Materiale, Oficiul Central de Stat pentru Probleme Speciale, Agenția Națională pentru Resurse Minerale, Comisia Națională pentru Statistică.“

Art. II. — Alineatul 4 al articolului 3 din Hotărârea Guvernului nr. 103/1993 privind înființarea Comitetului Național pentru Protecția Copilului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 70 din 5 aprilie 1993, se abrogă.

Art. III. — Începând cu data intrării în vigoare a Hotărârii Guvernului nr. 515/1993, acoperirea cheltuielilor efectuate pentru funcționarea Agenției Naționale de Control al Exporturilor și pentru Comitetul Național pentru Protecția Copilului se asigură din bugetul Secretariatului General al Guvernului.

Art. IV. — Anexa la prezenta hotărâre înlocuiește anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 515/1993.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

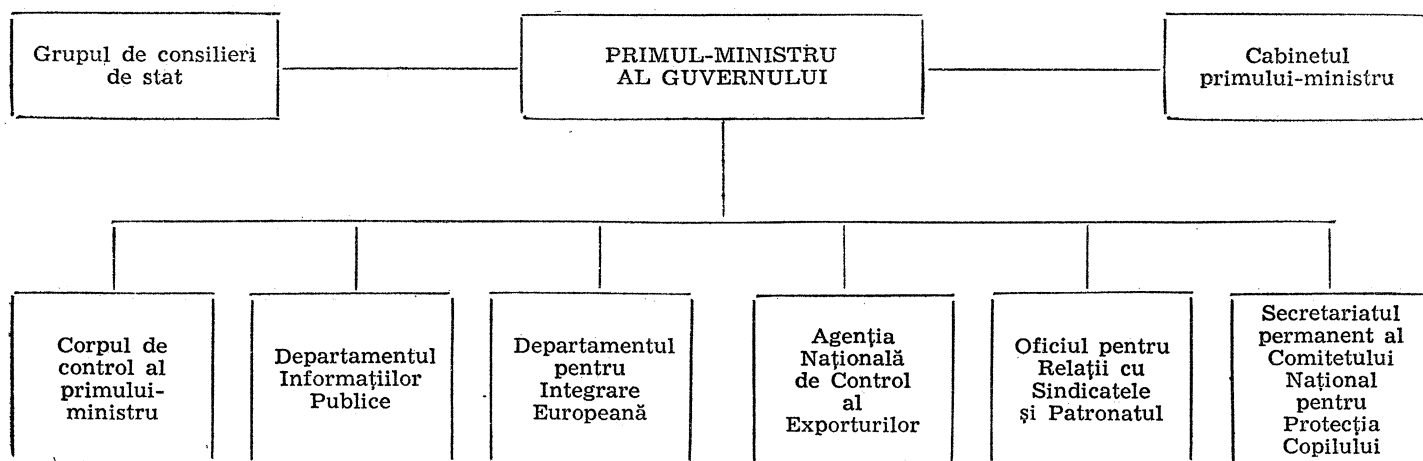
Secretarul general al Guvernului,
Viorel Hrebenciuc

Ministru de stat, ministrul
muncii și protecției sociale,
Dan Mireea Popescu

București, 9 decembrie 1993.
Nr. 696.

ANEXĂ

S T R U C T U R A
APARATULUI DE LUCRU AL PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

cu privire la autorizarea Ministerului Finanțelor de a garanta creditul bancar care se contractează de către Ministerul Cercetării și Tehnologiei în anul 1993

Guvernul României hotărăște :

Art. 1. — Ministerul Finanțelor este autorizat să garanteze creditul bancar care se va contracta de către Ministerul Cercetării și Tehnologiei cu Banca Co-

mercială Română — S.A., în limita sumei totale de 40,6 miliarde lei, în vederea decontării plăților restante pentru drepturile salariale și a celorlalte cheltuieli

conexe acestora către unitățile care au prestat servicii și au executat lucrări de prospecțiuni geologice recepționate în anul 1993, pe bază de contracte de cercetare-dezvoltare.

Art. 2. — Contractarea creditului bancar se va face numai pentru destinațiile prevăzute la art. 1 de mai sus, pe baza documentelor prezentate Ministerului Cercetării și Tehnologiei de către unitățile de cercetare-dezvoltare și de prospecțiuni geologice care au executat asemenea prestări și lucrări pe bază de contracte.

Art. 3. — Rambursarea ratelor la creditul contractat și plata dobânzilor aferente se vor face din încasările care se vor obține la Fondul special pentru cerce-

tare-dezvoltare, înaintea tuturor celorlalte plăți din acest fond.

Art. 4. — Ministerul Cercetării și Tehnologiei, precum și Ministerul Industriilor vor dispune, de urgență, măsuri de restructurare și de reformă a sectoarelor de cercetare și a celor de prospecțiuni și lucrări geologice de cercetare, urmând ca în anul 1994 să se admită la finanțare numai obiectivele prioritare ale programelor naționale de cercetare-dezvoltare.

Până la 31 ianuarie 1994, Ministerul Cercetării și Tehnologiei și Ministerul Industriilor vor prezenta Guvernului programul de măsuri pentru îndeplinirea acțiunilor de mai sus.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează :

Ministrul cercetării și tehnologiei,
Doru Dumitru Palade

Ministrul industriilor,
Dumitru Popescu

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

Ministru de stat, președintele Consiliului
pentru Coordonare, Strategie și Reformă Economică,
Mircea Coșea

București, 21 decembrie 1993.

Nr. 731.

EDITOR : PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 13 Septembrie — Casa Republicii, sector 5,
cont 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenți economici, București,
str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul : Tipografia „Monitorul Oficial”, București, str. Jiului nr. 163, sector 1, telefon 6.68.55.58.